

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Karol Weitz

w sprawie ze skargi L. Z. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 11 września 2014 r., sygn. akt IV Ca (...),
wydanego w sprawie
w sprawie z powództwa L. Z.
przeciwko B. J. i K. G.
o wydanie nieruchomości,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 lutego 2017 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 11 czerwca 2013 r. nakazał pozwanym B. J. i K. G., aby wydali powodowi L. Z. zabudowaną nieruchomość położoną w K. przy ulicy P. - bez prawa do lokalu socjalnego - i orzekł o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 11 września 2014 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, iż orzekł, że pozwanym przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego z zasobów gminy W. i wstrzymał wykonanie obowiązku wydania nieruchomości do czasu złożenia przez tę Gminę oferty

zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, oddalił apelację pozwanych w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach procesu za drugą instancję.

Powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego. Podniósł, że wyrok ten został wydany z naruszeniem art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów (jedn. tekst; Dz. U. z 2014 r., poz. 150 ze zm.; dalej: „u.o.p.l.”), gdyż obowiązek zapewnienia pozwanym lokalu socjalnego został nałożony na gminę niewłaściwą ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu. Wskazał, że wydanie tego wyroku wyrządziło mu szkodę w postaci utraconego czynszu najmu za trzy miesiące w łącznej kwocie 1500,00 zł. W konkluzji wniósł o stwierdzenie, że orzeczenie to jest niezgodne z art. 14 ust. 1 u.o.p.l.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym - poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem orzeczenia - przesądzić jedną z przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Stanowi ona nadzwyczajny, sformalizowany środek procesowy; przepisy ją regulujące powinny być zatem wykładane ściśle.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., do wymagań konstrukcyjnych skargi należą: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wnioski o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda w określonej postaci i rozmiarze rzeczywiście wystąpiła oraz że pozostaje ona w adekwatnym związku przyczynowym z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 - 8,

poz. 141; z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Skarżący powinien przy tym przedstawić dowody lub inne środki uwiarygodniające jego twierdzenie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ.; z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biul. SN 2006, nr 6, s. 8).

Tak rozumianego obowiązku skarżący nie dopełnił. Wskazał jedynie, że wydanie przedmiotowego orzeczenia spowodowało „szkodę w wysokości 1.500 zł tj. równowartości 3 - miesięcznych czynszów, które ... mógłby uzyskać, gdyby zaskarżony wyrok był zgodny z prawem”. Nie sprecyzował natomiast, jakiego okresu dotyczy określona w ten sposób szkoda i czy istotnie w okresie tym - w następstwie niemożliwości wykonania wadliwego wyroku Sądu Okręgowego - został pozbawiony możliwości pobierania pożytków cywilnych w postaci czynszu najmu nieruchomości. Powołanie się na samą wadliwość prawomocnego orzeczenia, nawet rażącą, nie jest wystarczającym środkiem uprawdopodobnienia poniesienia szkody.

W judykaturze podkreśla się, że stwierdzenie braku któregośkolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi musi skutkować jej odrzuceniem (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 listopada 2007 r., III CNP 78/07, z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, nie publ.).

Wydaniu takiego orzeczenia nie sprzeciwia się okoliczność, że wskazany brak konstrukcyjny skargi nie został dostrzeżony w fazie wstępnego jej badania oraz w ramach przedsądu. Sąd Najwyższy jest zobligowany odrzucić skargę z tej przyczyny zawsze w przypadku jej stwierdzenia, a więc niezależnie od etapu postępowania skargowego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2010 r., I BP 13/09, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

jw

r.g.